

[A. Svensson.]

paastaaede danskfjendtlige Angreb fra tysk Side i Nordslesvig. Førerens over for Verden afgivne Forsikring om, at Tyskland ikke har flere territoriale Fordringer i Europa, gælder altsaa mindre for denne Presse end Rygtet om en lokal Tillidsmands Tale, som selvfølgelig aldrig er blevet holdt. Faa Dage efter, den 20. Oktober, fremkom der i det officiose national-socialistiske Organ „Niederdeutscher Beobachter“ en endnu mere kategorisk Tilbagevisning. Det paagældende Blad protesterede meget eftertrykkeligt imod enhver Tale i Udlandet, især i den franske og schweiziske Presse om, at det nu skulde være Danmarks Tur, paa Tysk: „Jetzt kommt Dänemark dran“. „Niederdeutscher Beobachter“ betegnede det som umuligt, at stedlige tyske Førere kunde tale med aggressiv Tendens mod Danmark. Det henviste direkte til Erklæringen af 26. September og tilføjede, at naar en saadan Førerudtalelse enten forties eller fremstilles som uoprigtig, saa maatte dette stemples som et Ophidselsesarbejde, „Hetz und Wühlarbeit“, mod den europæiske Fred.

Til Gengæld maa det anerkendes, at det ærede Medlem Hr. Schmidt for sit Vedkommende har taget Konsekvensen af det forefaldne, idet han paa et tidligere Tidspunkt under Finanslovdebatten udtalte — jeg beder om Tilladelse til at citere —:

„Man kan ikke ordne alle nationale Forhold saaledes, som det er sket med Østrig eller Sudeterlandet. Vistnok de fleste Steder i Europa maa man vælge som en brugelig Vej at give kulturel Selvforvaltning.“

Kort efter denne Klarlæggelse af Stillingen vedrørende vor Sydgrænse har der kunnet noteres en anden rigtysk Gestus, som ikke skal lades uomtalt. Det drejer sig om det danske Mindretal i Sydslesvig. Det er velkendt, at der i Flensborg By af underordnede nationalsocialistiske Tillidsmænd har været udøvet et haardhændet økonomisk Pres over for danske Smaakaarsfolk med det Formaal at drive de flest mulige af dem ud af de danske Foreninger og deres Børn ud af de danske Skoler. Ogsaa den sociale Lovgivning er i vid Udstrækning taget i Brug i det Øjemed. Denne yderst paagaende Agitation, der tit er blevet ført ind i de enkelte svage Hjem, har let forstaaeligt skabt megen Uro og Usikkerhed hos det danske Mindretal, saa meget mere som Mindretallet Gang paa Gang forgæves har rejst Klage over denne Adfærd. Omsider blev der den 8.

November sammenkaldt til Møde i Flensborg, hvor en Repræsentant for den tyske Regering for første Gang lod sig forelægge de danske Besværinger. Ministerialraad Dr. Springorum fra Berlin gav Tilsagn om, at lignende Forhandlinger kunde finde Sted fra Tid til anden. Der var adskilligt at ordne, indrømmede Ministerialraaden, men det kunde ikke foregaa alt paa engang. Det var imidlertid Rigsregeringens Vilje, at den bedst mulige Ordning skulde tilvejebringes, og man gik ud fra, at det danske Mindretal vilde gøre sit til, at der kunde indtræde en tilfredsstillende Tilstand.

Dette sidste behøver ingen at være i Tvivl om. Hvad det kommer an paa, er, om den tyske Regerings gode Vilje nu ogsaa formaar at slaa igennem hos de underordnede Repræsentanter eller Instanser paa selve Stedet. Det kan paa Forhaand anses for givet, at dansk Offentlighed aarvaagent vil følge denne Sags videre Forløb.

Og saa skal jeg til sidst anføre som et Modstykke fra dansk Hold de Udtalelser om vor Indstilling over for det tyske Mindretal, som den højtærede Undervisningsminister fremkom med forleden under sin Omtale af det Forslag til en Forbedring af den sønderjyske Skolelovgivning, som Ministeren agter at forelægge i den nærmeste Fremtid. Den højtærede Undervisningsminister fremhævede, at Respekten for andres Synspunkter i aandelige og kulturelle Spørgsmaal er det bærende i hele det danske Folks Grundsyn, og Ministeren understregede fremdeles:

„Da vi i 1920 inden for vort Landomraade fik en Befolkning, der nationalt følte sig knyttet til et andet Folk, forstod vi i Danmark, at der forelaa et stort Spørgsmaal for os at løse. Vi betragtede det dengang som nu som en Ærressag for os at løse Mindretalsspørgsmaalet paa en saadan Maade, at Ordningen kunde bidrage til at skabe Fred og Forstaaelse mellem de to Folk.“

Jeg har ikke set den højtærede Ministers Forslag endnu, og jeg kan derfor ikke udtale mig om, hvorvidt jeg eller mit Parti vil kunne bifalde dette Forslag i alle Detailler. Det er muligt, at vi ikke kan det, men der er et, jeg kan sige allerede nu: at den grundlæggende Betragtning, Ønsket om Fred og Fordragelighed mellem Dansk og Tysk i Grænseområdet og en dertil svarende rummelig Mindretalslovgivning, er ogsaa vor. Personligt har jeg i de Aar, jeg har siddet i dette høje Ting, atter og atter gjort mig til Talsmand for en saadan Udvikling Nord som Syd for Grænsen, og jeg mener vedblivende, at det vilde være lykkelige-